

ADEVĂRUL ÎN LIBERTATE

ZIAR INDEPENDENT,
EXPRESIE A OPINIEI PUBLICE DIN JUDEȚUL CLUJ

ANUL II, NR. 144
VINERI 22 Iunie 1990

4 PAGINI 1 LEU

Jurământul președintelui sau despre starea țării

Ar trebui să încercăm, din nou, să ne bucurăm, așa cum au făcut bucuștenii prinzându-se în Hora Unirii pe platoul din fața Ateneului. Pentru că președintele ales de 85 la sută dintre noi a depus jurământul în fața Parlamentului, ales tot de noi. Și, în acest fel, jurământul l-a primit țara întreagă, ca expresie a angajamentului unui om de a nu face altceva decât ce vrea țara și oamenii ei. Merită să avem curajul de a ne bucura, chiar dacă am încercat de mai multe ori în aceste ultime șase luni și, poate, am fost dezamăgiți tot de atâtea ori. Pentru că aproape întotdeauna bucuria ne-a fost ciuntită sau anulată de vreun necaz ce a urmat-o. Să ne încapă în bucurie, chiar dacă apelăm la puțină superstiție. Să ne bucurăm mai ales pentru că vorbele spuse în fața Parlamentului și a țării s-au urmat unele pe altele într-o analiză lucidă, perfect logică în ansamblul ei, aplicată stării de fapt a României de azi. Pentru că programul schițat nu este expresia unui vis, dar țintește spre atingerea lui. Parlamentul, președintele și oamenii țării pot, împreună, face ca acel vis să fie atins: o viață demnă, îmbelsugată — în măsura în care vom ști să muncim și să ne ferim de capcanele întinse de tentații obscure. Este normal să credem într-un asemenea program; să-l credem pe președintele țării, măcar în măsura în care nord-americanii (de exemplu) îl cred pe președintele lor când le prezintă Starea Uniunii. Dacă americanii îl cred pe omul ales de ei, noi ar trebui cu orice chip să nu-l credem pe cel ales de noi? Numai pentru că am devenit bolnavi de neîncredere? De ce nu am încerca să ne

insănătoșim? Dacă nu ne oferim noi această șansă, nimeni nu se va grăbi să ne-o dea. De fapt, nici nu există alta, decât alternativa urii și dezbinării, a unei vrăjmașii permanente, în care nu munca și bucuria și îndestularea pe care acestea ni le pot aduce ne vor fi scopul, ci răzbunarea și distrugerea. Așa cum se întâmplă acolo unde ambițiile unor grupuri întretin starea incertă de nici pace — nici război. Și cum nu poate fi găsit în nici una dintre țările din centrul și sud-estul răsăritean al Europei, ieșite într-un timp atât de scurt din socialismul ce părea veșnic. Chiar dacă în calea spre democrație există polițenii, forțele de opoziție din țările respective nu încearcă orice posibilitate de a întreprinde destabilizarea, nu promovează stările conflictuale.

Să nu ne fie frică de învelișul cuvintelor, ele pot să semene unele cu altele, dar înțelesurile pe care le alcătuiesc sînt importante. Și șansa pe care o dăm președintelui, Parlamentului, șansa pe care ne-o oferim nouă înșine. Să credem în ea. Dacă un popor, nu grupuri cu interese ascunse, a avut curajul să alunge un dictator și să destrame o dictatură — de ce nu am crede că același popor a știut să-și aleagă reprezentanții care să-l conducă spre democrația adevărată? Să credem mai degrabă în propagandistii răului și nu în ceea ce simte un popor întreg? Ne aflăm în fața unui fapt nou și nu trebuie să îl întîmpinăm neapărat cu un sentiment de neîncredere. Să dăm timp celor aleși să-și valideze opțiunile.

Valer CHIOREANU

IN MEMORIAM

Nimeni nu a uitat că ieri s-au împlinit șase luni de la declanșarea eroice a Revoluției. Și nimeni nu a uitat că fiii Jertfei sînt prezenți în sufletul nostru. Sacrificiul suprem trebuie amintit pentru totdeauna pentru că numai viața trebuie regretată și moartea trebuie să intre în conul de umbră. Conduși de domnia Liviu Doriș și Szabo Arpad, din conducerea „Asociației pentru adevărul Revoluției din județul Cluj”, cei ce au ținut să cinstească memoria eroilor au manifestat pașnic într-un marș al tăcerii pe traseul hotel „Astoria” — Piața Libertății — Bulevardul Eroilor — Cimitirul eroilor și s-au oprit la expoziția de la galeriile de pe 6 Martie, care cinstește memoria artistului plastic Lucian Măciș, crou al Revoluției. În Piața Libertății s-a ținut un miting în memoria eroilor căzuți în Revoluție.

Cunoaștem cu destulă exactitate numărul celor ce au avut de suferit în evenimentele din 13—15 iunie, la București, cîți morți, cîți grav răniți și cîți mai ușor, valoarea pagubelor materiale. Sistemele actuale statistice ne satisfac, prin limbajul exact al cifrelor, nevoia acută de cunoaștere, dar e suficient atîta pentru sutele de mii de bucușteni implicați doar sufletește în tot ce s-a întîmplat, pentru milioanele de ne-bucușteni lipiți de telefoane, aparate de radio, televizoare? Nu voi pune în discuție vinovățiile, situarea de-o parte sau alta a baricadei sau, altfel spus, caracterul „negativ” ori „pozitiv” al personajelor ce au înscris, prin fapte concrete, una din cele mai puțin glorioase pagini ale tinerei noastre istorii post-totalitare: excesele, brutalitatea, violența oarbă venite dintr-o parte sau alta au fost condamnate la fel (sau aproape la fel) de energic de toți cetățenii cu simțul răspunderii, ca și de mulți dintre liderii noștri politici.

Ceea ce dezaproab și consider că trebuie in-

totdeauna dezaprobat este urșința cu care „negativii” și „pozitivii” s-au înfîlțit, pînă la confundare, pe terenul iraționalului, al nevoii sub-animale de a distruge ceva cu

De fapt, cite victime?

orice preț, numai fiindcă s-a nimerit în raza lor de acțiune (la vandalii din 13 iunie mai puțin, ei au vizat foarte precis obiectivele supuse distrugerii). Cu ce i-au supărat totuși cărțile, filmele, aparatura electronică apolitică? Cu ce i-au îndemnat la represalii pe noii justițiarilor valorile culturale-științifice cum ar fi colecțiile de paleontologie unite în lume ale profesorului Teodor Neagu, munca stăruitoare de-o viață făcută praf în câteva clipe, de indivizi țîșnind printre noi din paleolitic? Poți aneantiza un om nu numai ucigîndu-l ori suprimîndu-i parte din funcții, ci și pulverizîndu-i opera, munca, ori creația vieții in-

tregi. Disperarea sugrumată a celui om în fața fărîmăturilor pe care i le-au mai lăsat neovandalii echivalență cu boțetul cel mai sfîșietor de moarte. Cine-i va restitui acelui profesor, acelui om de știință devotat categorii și muncii lui tot ce i s-a distrus? Și ce calculatoare ne vor oferi, în date statistice, mărimea pierderilor suferite de cei ce nu vor mai putea beneficia de-o lucrare științifică valoroasă ori alta nimerită orbește (nu mai avem scuza fanatismului religios), de-o creație aparținîndu-ne tuturor, unică și irecuperabilă? Cite victime va trebui să contabilizăm și la acest capitol?

Fiecare lovitură de biță împărțită prea generos ne amputează sufletele și ne sărăcește viața cu grozăvia semnificațiilor ei. E prea mult dacă vom cere acum, la șase luni de la Revoluție, consensul tuturor în instaurarea unei lumi fără bite și lovituri în ființa noastră fizică și în ființa noastră turnată în creații material-spirituale?

Dan REBREANU

Lucrările Adunării Deputaților și Senatului

La Palatul din Dealul Mitropoliei au fost reluate joi dimineață lucrările Adunării Deputaților. Sub conducerea domnului Dan Martian, președintele Camerei Deputaților, continuau dezbaterile pe marginea Regulamentului de funcționare a Adunării Deputaților, cu capitolul 11 referitor la organizarea și funcționarea comisiilor permanente de lucru ale acestui organism.

Înainte de întreruperea lucrărilor de dimineață, Adunarea Deputaților, în picioare, a ascultat și adoptat moțiunea propusă de deputata Daniela Crăsnaru privind comemorarea a șase luni de la Revoluția din decembrie.

Printre altele în moțiune se arată: În vederea acestei comemorări, propunem formarea unei delegații a celor două camere ale Parlamentului, care, între orele 10,00 și 11,00, vor depune coroane de flori, însoțite de onoruri militare. De asemenea, ora 12,00, ora cînd vor bate toate clopotele din țară, să fie marcată de un moment de reculegere, care să ne dea prilejul, nouă celor vii, să fim încă o dată cu sufletul alături de eroii neamului.

În după amiaza zilei de joi, Adunarea Deputaților a reluat dezbaterile asupra proiectului de regulament care stabilește modalitățile de funcționare a acestui organism începînd de la articolul 67. Reamintim că Regulamentul numără 162 de articole.

Numeroase luări de cuvînt și propuneri s-au înregistrat în momentul trecerii la dezbaterile articolului 87 din proiectul de regulament care se referă la timpul efectiv de lucru al parlamentarilor în cadrul unei săptămîni, în cît președintele Adunării a fost nevoit să recurgă la prerogativele sale, deja adoptate, de întrerupere a discuțiilor în această problemă. Astfel că, după deliberări îndelungate s-a hotărît ca Adunarea Deputaților să-și desfășoare activitatea, în comisii de lucru, sau în plen, timp de patru zile săptămînal, după un program stabilit de adunare la propunerea Biroului Permanent. O a cincea zi din săptămîna este rezervată activității deputaților în circumscripțiile electorale din care, fac parte. Așa că se anunță o activitate destul de intensă, ținînd seama că în acest organism vor fi făurite cele mai semnificative instrumente politice — legile.

Joi dimineața, la Sala Omnia, au fost reluate lucrările Senatului, care continuă să dezbată, pe articole, Regulamentul Senatului.

Sedința a dezbătut articolele din Regulamentul Senatului. În două zile de lucru efectiv au fost adoptate 60 de articole.

Lucrările Senatului se vor relua luni, 25 iunie, ora 12,00.

(Rompres)

Cluj Șase luni

Se împlinesc azi șase luni de cînd, la București, dictatura ceaușistă a fost răsturnată prin revolta energetică a tuturor categoriilor de cetățeni, aceștia zguduți fiind de represiunile sălbatice organizate cu doar cîteva zile înainte la Timișoara. În seara zilei de 22 Decembrie, spunem noi astăzi, a început revoluția română. O revoluție în multe privințe unică în procesul de adînci transformări ce a cuprins Europa de est. Unică nu numai datorită faptului că a fost aproape integral televizată, dar și prin aceea că încă se mai discută despre adevăratele ei direcții. Aceasta în sensul în care unii, simplificînd, mai afirmă că ea a urmărit doar răsturnarea dictaturii, alții — privind ceva mai adînc — susținînd, credem cu mai multă dreptate, că în programul ei stă înscris sfîrșitul comunismului în România. Realitățile post-revoluționare au și fost, de aceea,

I. Maxim DANCUI

